

KLASSE(N)STEL

Zij dacht dat hij vreselijk arrogant was. Hij vond haar humorloos en te formeel. Toch vielen directeur **Alfons Flik** (46) en locatiedirecteur **Ingrid Flik** (42) als een blok voor elkaar. Ze zijn inmiddels getrouwd en werken na tien jaar nog steeds samen op dezelfde basisschool. Hoe dat zo goed kan gaan? ‘Thuis is thuis en school is school’. Ook al is dat soms best moeilijk.

‘Liefde op het eerste gezicht was het zeker niet’

Ingrid: “De school had een nieuwe directeur nodig en Alfons solliciteerde. Afgaand op zijn sollicitatiebrief leek hij me een arrogant mannetje. Hij vond zichzelf wel heel erg de aangewezen persoon voor de functie. Toch nodigde ik – ik was adjunct – hem uit. Hij was de enige kandidaat die ervaring had met een school als de onze: een achterstandsschool in een moeilijke wijk. Alfons bleek helemaal niet arrogant te zijn. Hij presenteerde zich gewoon zelfverzekerd en was daarnaast vooral prettig in de omgang. Maar liefde op het eerste gezicht was het zeker niet. Pas na het eerste schooljaar dat Alfons directeur was, realiseerde ik me dat ik diepere gevoelens voor hem had. De vonk sloeg écht over toen een lio-stagiaire mijn groepsuren overnam en Alfons en ik meer tijd op onze directeurskamer doorbrachten. Maar we waren allebei getrouwd en Alfons had twee kinderen. In eerste instantie waren we niet van plan ons huwelijk op te geven. Maar onze gevoelens waren zo sterk. We kozen voor elkaar en moesten het onze partners én het team vertellen. Het team was totaal niet verrast. Blijkbaar hadden collega’s allang hun conclusie getrokken. Ze hebben onze relatie trouwens nooit als een probleem gezien. Dat komt misschien doordat Alfons en ik de afspraak hebben: thuis is thuis en school is school. Soms vind ik het wel moeilijk, hoor, om het op school nooit over hem als mijn man te hebben. Ik wil ook wel eens mijn hart luchten bij een collega als Alfons en ik thuis een woordenwisseling hebben gehad. Handig is dat niet. Ik ben dan mijn ei kwijt, maar een collega loopt daar langer mee rond. Die heeft niet alleen iets over mijn man gehoord, maar ook over haar eigen directeur.”

Alfons: “Voordat ik ja zou zeggen op de baan als directeur, wilde ik sfeer snuiven op school. En dus gaf Ingrid me een rondleiding. De school zag ik meteen zitten; het zou een leuke directeursjob zijn. Maar ik zou er een flinke klus aan hebben om de organisatie, en dan vooral de adjunct, lossen te krijgen. Dat was Ingrid dus. Ze reageerde nauwelijks op de grapjes die ik maakte en deed erg formeel. Had ze geen humor? Later begreep ik dat ze nog maar kort adjunct was en dat ze de school tijdelijk in haar eentje moest runnen. Die klus drukte erg op haar schouders. Gaandeweg ging ik taken van haar overnemen, waardoor de werkdruk voor haar minder werd. Ik leerde haar kennen als een leuke collega. Op het jubileumfeest van het

bestuur merkte ik dat daar meer gevoelens bij kwamen kijken. Ik voelde zelfs lichte jaloezie toen ze met een ander danste. Maar ik ben er niet trots op dat ik destijds ben gescheiden vanwege een verliefdheid. Ik heb dat echt als een rotperiode ervaren. Het team heeft geen enkele moeite met onze relatie. Van de intermediair die we aanstelden voor als er collega’s waren die wel problemen met onze relatie hadden, maakte niemand gebruik. Onlangs koos ik Ingrid’s kant in een meningsverschil dat ze met een collega had. Ik vroeg die collega later of ze vond dat ik onpartijdig was omdat ik het eens was met mijn vrouw. Maar daar had ze geen seconde bij nagedacht. Nee, bij ons geen Jut en Jul-effect.”

‘Wij zijn geen Jut en Jul’

